

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg er meget glad for, at de lejligheder, som fru Dorte Bennedsen mente fandtes i Vangedekvarteret, var til at leje. Det er de, fru Dorte Bennedsen, hvis vi flytter vores egne svage grupper, der netop bor i Vangedekvarteret. Jeg har været medlem af Gentofte Kommunalbestyrelse i fire år. Jeg ved nøjagtigt, hvad der foregår i det kvarter og har haft stor kontakt til de svage grupper dernede. Hvis fru Dorte Bennedsen vil gå med til at flytte de svage til en bolig til en husleje på 144.000 kr. og sætte de fremmede ind i de boliger dér, så går Dansk Folkeparti med på den.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Som tidligere Vangedeborger tror jeg nok, jeg taler på manges vegne, når jeg vil have mig frabedt at blive kaldt for en svag gruppe. Det tror jeg altså.

Men derudover er jeg lidt skuffet over fru Birthe Rønn Hornbech, for der er jo sket noget her i løbet af debatten, vil jeg sige til fru Birthe Rønn Hornbech. Der er nemlig sket det, at indenrigsministeren, Kristeligt Folkeparti og Enhedslisten – og jeg er sikker på, at SF også er med – faktisk har snakket om, at det kunne være godt at finde ud af at beregne det tidspunkt, hvor man kan få varigt ophold i Danmark, fra det tidspunkt, hvor en flygtning ankommer. Det er jo en spændende ændring, som der åbenbart måske – forhåbentlig – er et flertal for.

Hvad synes fru Birthe Rønn Hornbech og Venstre om det? Ikke fordi vi dermed har lagt os fast på et bestemt åremål, og her er jeg fuldstændig enig med indenrigsministeren. Man kan sige tre år, fra man er kommet, man kan sige fire år, fra man er kommet, man kan sige fem år, fra man er kommet, og man kan sige syv år, fra man er kommet, før man kan få varigt ophold, hvis det er det, man vil. Men der lægges op til, at det ikke er tilfældigheden i asylsagsbehandlingen, og hvor lang tid den trækker ud, der afgør, hvor lang tid det varer, før man kan få varigt ophold.

Det giver altså en lille smule retfærdighed i systemet. Hvad synes Venstre, og hvad synes fru Birthe Rønn Hornbech om den strålende tanke, som indenrigsministeren her har fostret?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil blot sige til fru Pernille Frahm, at hvis hun allerede i et Ritzautelegram kl. kl. 9.38 i morges har set en sådan åbensindethed hos ministeren, kan det undre, at fru Pernille Frahm ikke forsøgte at gøre sig gældende, men startede hele sit udgangspunkt for denne debat med at sige, at alt var noget skidt, bortset fra et enkelt eller to punkter. Det havde jo været mere interessant at høre fru Pernille Frahm gå ind, når der nu var en åbensindet minister, og prøve at gøre sin indflydelse gældende.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Hvis min oplevelse havde været, at indenrigsministeren havde et åbent sind i forhold til SF, havde sagerne måske stillet sig anderledes, men det er i forhold til Venstre og De Konservative, ministeren har et åbent sind.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg er da glad for at høre, at det ikke er Enhedslisten, som de svage grupper på f.eks. Sognegårdsvej henvender sig til, men det er Dansk Folkeparti. Jeg har været på besigtigelse på bl.a. Sognegårdsvej, hvor ældre og psykisk syge bliver blandet sammen, og det giver meget store problemer for begge parter. Jeg tror ikke, man kan sammenligne med et medlem af det høje Ting her, som med en god hyre sikkert bor et godt sted i Gentofte, selv om det hedder Vangede. Jeg bor selv på den forkerte side af Lyngbyvejen.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg synes, at det, som hr. Søren Søndergaard på et tidspunkt var inde på, er interessant, det, som han kaldte nærmest en alliance mellem Enhedslisten, Kristeligt Folkeparti og regeringen. Fint nok med det. Jeg synes, vi her får lagt et forslag frem, som ikke bare regeringen, fornemmer jeg, men det kan indenrigsministeren måske bekræfte efterfølgende, er villig til at overveje, men hvor jeg også synes, det er vigtigt for mig at understrege over for og appellere til fru Birthe Rønn Hornbech fra Venstre og hr. Bendt Bendtsen fra Det Konservative Folkeparti om, at der her i virkeligheden er en mulighed for ikke bare at diskutere en grænse på et, to, tre, fire, fem, seks, syv år for, hvornår man kan